

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **K. K.**
st. přísl. X
t. č. pobytem X
proti

žalované: **Policie České republiky**
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
Odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2022, č. j. KRPB-60163-14/ČJ-2022-060023-SVZ,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobce zajistila za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění cizince stanovila na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 17. 3. 2022 do 14. 6. 2022. Žalobce namítl

nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm nebyla stanovena délka dílčích kroků při realizaci vyhoštění a dále namítl jeho retroaktivní působení. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Zajištění žalobce předcházela jeho kontrola dne 17. 3. 2022 hlídkou Policie ČR v prostoru čerpací stanice MOL na dálnici D1 na 227,5 km směr Brno. Žalobce nebyl schopen prokázat svoji totožnost ani oprávněnost pobytu na území ČR. Žalobce byl proto na místě kontroly zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a eskortován na policejní pracoviště k dalšímu šetření. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
3. Při výslechu dne 17. 3. 2022 žalobce za přítomnosti tlumočníka uvedl své jméno, datum narození a státní příslušnost. Popsal, že Indii opustil, protože nemá práci. Z Indie odletěl v lednu 2022 do Dubaje, poté do Srbska. V Srbsku musel předat svůj cestovní pas se srbským vízem převaděči, který mu jej už nevrátil. Ze Srbska se s pomocí převaděče dostal do Maďarska a pak do Vídně. Z Vídně šel společně s dalšími cizinci (čtyři Indové a jeden Afghánec) mimo hraniční přechody asi sedm dní a poté je kontrolovala policie v ČR. Cílem jeho cesty je Itálie nebo Francie. Jeho rodina žije v Indii, má tam rodiče a dvě sestry, jejich jména však sdělit nechtěl. Jeho zdravotní stav je dobrý, v České republice zůstat nechce. Na území EU nemá žádné rodinné či jiné vazby, má asi 150 Euro a 100 USD.
4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že dne 18. 3. 2022 bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Z podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí (úřední záznam policie ze dne 17. 3. 2022, negativní výsledek lustrace v informačních systémech policie, výsledek daktyloskopování – AFIS, EURODAC, protokol o výslechu žalobce ze dne 17. 3. 2022) dospěla žalovaná k závěru, že v případě žalobce jsou splněny podmínky pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť v případě žalobce existuje vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. To žalovaná odvodila ze skutečnosti, že žalobce zde pobýval neoprávněně, ačkoliv si této skutečnosti byl vědom, jakož i z tvrzení žalobce, že chce pokračovat dál do Itálie či Francie a v ČR zůstat nechce. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo nedostačující a neúčelné. Žalobce nemá na území České republiky hlášenou žádnou adresu pobytu, pohybuje se zde jako člověk bez domova, nemá dostatečné finanční prostředky a nemá zde nikoho, kdo by za něj mohl složit finanční záruku. Svůj úmysl nesetrvat na území České republiky žalobce jasně vyjádřil.
5. Žalovaná zároveň neshledala žádné překážky realizace vyhoštění žalobce do Indie, kterou Česká republika považuje za tzv. bezpečnou zemi původu, a neshledala existenci skutečného nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce sám obavy z návratu do země původu nemá. Proto bylo možné konstatovat, že vyhoštění žalobce je potenciálně možné. Žalovaná dále neshledala, že by rozhodnutí o zajištění žalobce bylo nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

6. Dobu zajištění na 90 dnů stanovila žalovaná s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Tyto přípravné kroky žalovaná dále podrobněji popsala. Poukázala na to, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, proto bude muset nejprve dojít k ověření jeho totožnosti. Za tímto účelem byla s žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zaslána Ředitelství služby cizinecké policie (ŘSCP). ŘSCP následně vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými doklady na Indické velvyslanectví v Praze. Poté je správní orgán nucen vyčkat reakce dožadovaného zastupitelského úřadu, přičemž tato doba se odvíjí od informací poskytnutých cizincem v rámci sepsování žádosti o ověření totožnosti. Při stanovení doby zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán

obstarává letenku či zajišťuje průvoz členskými státy EU a eskortu. Dobu zajištění proto žalovaná považuje za přiměřenou a zároveň reálnou pro vyřízení všech náležitostí nezbytných k realizaci cizince, což potvrzuje v případě státních příslušníků Indie běžná praxe.

III. Žaloba

7. Žalobce namítl, že pokud byla doba zajištění stanovena na 90 dnů, mělo být v napadeném rozhodnutí konkrétně uvedeno, jaké dílčí kroky bude třeba během této doby učinit a především jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků. V tomto ohledu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021 – 32, z něhož citoval.
8. Dále žalobce poukázal na časový nesoulad mezi dobou zajištění a vydáním napadeného rozhodnutí. To bylo vydáno a doručeno dne 18. 3. 2022, doba zajištění ovšem byla stanovena zpětně od 17. 3. 2022. Napadené rozhodnutí tedy působí retroaktivně a nikoliv jako konstitutivní správní rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobním námitkám předslala, že jedinou překážkou v navrácení žalobce je absence cestovního dokladu. Dne 23. 3. 2022 žalovaná požádala ŘSCP o zabezpečení náhradního cestovního dokladu pro žalobce a ověření jeho totožnosti. Vyhoštění žalobce by se stalo neproveditelným, pokud by Velvyslanectví Indie odmítlo vydat žalobci náhradní cestovní doklad nebo pokud by na žádost o jeho vydání ani přes urgence nereagovalo. To se však dosud nestalo.
10. Žalovaná nesouhlasí s námitkou, že by v napadeném rozhodnutí přesně nepopsala kroky nezbytné k ověření totožnosti žalobce, na což dále navazuje vydání cestovního dokladu a zajišťování potřebných přepravních náležitostí. Žalobce již před žalovanou odmítal uvést jakékoliv konkrétní informace o svých rodinných příslušnících na území Indie, a proto nebylo možné stanovit, jakou dobu zabere komunikace se zastupitelským úřadem Indie, jejímž cílem je ověření totožnosti a následné vydání cestovního dokladu. Po žalované není možné v této fázi procesu vyhoštění požadovat, aby uvedla, zda se konkrétně bude jednat např. o 3 týdny nebo 60 dnů. Jednalo by se o pouhý nepřesný odhad, který by volání žalobce po individualizaci časové dotace jednotlivých činností naplňoval toliko formálně.

Zajištění v délce 90 dnů žalovaná stanovila proto, aby co nejvíce šetřila osobní práva žalobce co do délky omezení osobní svobody, a zejména tak aby nedošlo k vyloučení periodického soudního přezkumu rozhodnutí o jeho zajištění. Žalovaná navíc provádí z úřední povinnosti podle § 126 zákona o pobytu cizinců pravidelné přezkoumání důvodů trvání zajištění.

11. K námitce ohledně časového nesouladu mezi dobou zajištění a vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že počátek doby zajištění žalobce byl stanoven od okamžiku prvotního omezení jeho osobní svobody, a to v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

V. Posouzení věci soudem

12. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
13. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce nařízení jednání nepožadoval, žalovaná s rozhodnutím bez jednání souhlasila a soud neshledal konání jednání nezbytným.
14. Žaloba není důvodná.
15. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
16. Žalobce nezpochybňoval, že je naplněna podmínka existence nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V průběhu výslechu uvedl, že se chtěl dostat do Itálie nebo Francie. Rovněž uvedl, že v České republice zůstat nechce, nechce zde ani požádat o azyl. Podmínku existence nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění tak lze mít za splněnou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, č. 3429/2016 Sb. NSS).
17. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce neodvozoval od skutečnosti, že by účel zajištění nemohl být realizován. Svojí žalobní argumentací fakticky poukázal na nepřezkoumatelnost stanovené doby jeho zajištění, pokud žalovaná neurčila délku jednotlivých dílčích kroků při realizaci vyhoštění. Soud se tedy zabýval tím, zda byla stanovená doba zajištění v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna.
18. Podle § 124 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců *„policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění“.* Podle § 125 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

19. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je nutno uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem*“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79).
20. Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nicméně nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat jednotlivé úkony směřující k vyhoštění cizince. Obecně tedy postačí, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021 – 29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019 – 25).
21. Jak nicméně uvedl Krajský soud v Brně již v rozsudku ze dne 4. 5. 2021, č. j. 41 A 12/2021-44, z něhož vyšel i v žalobcem odkazovaném rozsudku tohoto soudu, „*požadavek na specifikaci budoucích kroků, které mají vést k dosažení účelu zajištění, jakož i jejich časové vymezení ve vztahu k době trvání zajištění, nelze vykládat tak že by absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.*“ Vždy je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu. V rozhodnutí o zajištění proto žalovaná může přiznat, že objektivní časový odhad jednotlivých úkonů učinit nedokáže. Bezpodmínečné nastolení požadavku na určení časového odhadu jednotlivých dílčích kroků směřujících k realizaci správního vyhoštění i v těchto případech by ve svém důsledku odporovalo smyslu odůvodnění, neboť takový odhad by vůbec nemusel odpovídat skutečnosti. Krajský soud zastává konzistentní stanovisko, že v takových případech je nutné stanovit spíše kratší dobu zajištění. Tím bude žalobci umožněna iniciace soudního přezkumu v kratších intervalech, a dojde tak k možnosti ověření soudem, zda žalovaná během této doby v řízení postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě, a bez zbytečných průtahů, a zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48, bod 24).
22. Krajský soud se tedy v intencích shora uvedených východisek zabýval tím, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá skutkovým okolnostem případu, a zda nebylo svévolné. Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí požadavkům na odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby trvání zajištění ještě dostojí.
23. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, jaké úkony je třeba vykonat za účelem realizace vyhoštění žalobce. Součástí přehledu těchto úkonů není ani přibližný časový odhad trvání jednotlivých fází procesu správního vyhoštění, v tom lze žalobci přisvědčit. Žalovaná nicméně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že poté, co bude zaslána ŘSCP

žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu (tento krok již byl ze strany žalované učiněn dne 23. 3. 2020, jak dokládá obsah správního spisu), ŘSCP zašle dožádání s příslušnými doklady na Indické velvyslanectví v Praze. Poté bude nutno vyčkat reakce zastupitelského úřadu, která se odvíjí od poskytnutých informací žalobce nejen o jeho osobě, ale též o jeho rodinných příslušnících. V tomto ohledu však žalobce v rámci své výpovědi před správním orgánem nechtěl být konkrétní (nechtěl sdělit jména svých rodinných příslušníků). Z toho lze dovozovat, že je zde předpoklad možných obtíží při ověřování totožnosti žalobce, jenž může mít vliv na délku reakce zastupitelského úřadu Indie. Z tohoto důvodu proto lze akceptovat, že nedošlo k bližšímu časovému určení tohoto dílčího, nicméně stěžejního kroku, od jehož realizace se odvíjí navazující postup realizace správního vyhoštění žalobce.

24. Nutno ovšem připustit, že časový odhad fáze navazující na ověření totožnosti žalobce a obstarání náhradního cestovního dokladu učiněn být mohl a měl. Z dosavadní rozhodovací činnosti je nicméně soudu známo, že obstarání letenky a zajištění dalších úkonů souvisejících s předáním a převzetím cizince po zjištění jeho totožnosti a obstarání náhradního cestovního dokladu v současnosti trvá v řádech týdnů (přibližně jeden měsíc, srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 3. 2022, č. j. 34 A 11/2022 – 14); tento postup tedy z celkem stanovené doby zajištění činí přibližně jednu třetinu.
25. V situaci, kdy nebyl možný alespoň přibližný časový odhad stěžejního kroku realizace vyhoštění žalobce (tj. zjištění jeho totožnosti a obstarání náhradního cestovního dokladu), bylo s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti věci a přibližný časový odhad navazujícího postupu možné přistoupit u žalobce k zajištění na 90 dnů. Nutno podotknout, že se jedná o dobu hraniční, avšak ještě akceptovatelnou (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021 – 32, či ze dne 10. 12. 2021, č. j. 34 A 31/2021 – 18, jakož i rozsudek odkazovaný žalobcem). Žalovaná za účelem realizace vyhoštění žalobce dosud postupovala bez zbytečných průtahů, přičemž nelze odhlížet ani od uvedené skutečnosti, že stanovená doba zajištění v této věci má odovídat dosavadní správní praxi žalované v případě realizace vyhoštění státních příslušníků Indie, což rozporováno nebylo. Krajský soud proto nepovažoval stanovenou délku zajištění v případě žalobce za nepřiměřenou, ostatně takovou námitku žalobce ani nevznsl.
26. Co se týká namítané retroaktivity napadeného rozhodnutí, takové účinky napadené rozhodnutí nemá. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se doba zajištění počítá od okamžiku omezení osobní svobody. Toto pravidlo pro počítání doby zajištění je podstatné proto, aby nedocházelo k překračování maximální zákonem stanovené doby omezení osobní svobody cizince při využití různých zákonných podkladů pro takový postup. Počátek doby zajištění se automaticky neodvozuje ode dne vydání, resp. účinnosti rozhodnutí o zajištění, ať již k němu dojde na základě zákona o pobytu cizinců či na základě jiného zákonného podkladu (zákon o policii, zákon o azylu; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013-42).
27. Určujícím okamžikem pro počátek zajištění žalobce nemohlo být vydání napadeného rozhodnutí, resp. nabytí jeho právní moci, neboť k tomu došlo až jeden den poté, kdy byl žalobce již zajištěn na základě zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalobce byl napadeným rozhodnutím z důvodu změny účelu omezení jeho osobní svobody „přezajištěn“ podle zákona o pobytu cizinců, a to s konstitutivními účinky ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, ovšem se zohledněním doby, po níž byl žalobce na osobní

svobodě již omezen. Tato skutečnost se pak musela promítnout do stanovení konce omezení osobní svobody žalobce, neboť jeho počátek již byl dán. Doba, po kterou je žalobce zajištěn na základě napadeného rozhodnutí, je tedy reálně kratší než stanovených 90 dnů (což je celková délka stanoveného zajištění žalobce). Jakkoli mohl být výrok napadeného rozhodnutí formulován přesněji, nejedná se o vadu, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

28. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 25. dubna 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně